

DE KLEINE STAD,

DOOR

ELISABETH ZERNIKE.

I.

In de kamer was het stil, warm en licht, maar stil vooral. Alleen de klok tiktakte schriel. Daarbuiten dempte de sneeuw alle geluid. Lize tuurde naar de breede en hooge gordijnvlakken waarachter ze de donkere ramen verborgen wist. „Wat zijn de gordijnen toch verschoten” zei ze, „heelemaal vaal op de plooiën”. Haar moeder keek even op, als wilde ze zien of de gordijnen anders hingen dan gewoonlijk, daar hun verschoten-zijn Lize zoo was opgevallen. Maar ze zei niets. Haar vader kraakte met de wijd-open krant in zijn hand; zijn lippen bewogen zonder dat hij sprak. Straks zou hij, opstaande, tegen zijn vrouw zeggen: dat stukje moet je eens lezen, en dat — nooit las hij iets voor.

Lize breide verder; warm en broeiend waren haar vage gedachten. Nog vijf minuten zou ze blijven zitten. Wat was dat? Ze hief haar hoofd op en keek door halfgesloten oogleden, zonder te zien. Was het een langzame, gerekte straatroep, die van heel ver tot haar doordrong? Ze wist het niet. Of in een stil, doodsch huis alle gesloten deuren werden opengeduwde, zoodat het huis zich zelf zag en kende, — zoo was het. En — of iets machtigs zich in haar loswoelde, een verlangen naar vreemde verre landen, naar Javaansche vrouwen, die zingend de rijst stampen, naar groote, dicht-gevroren meren en forsche boomen, die kreunden onder den winterwind. Vreemd — ze hoorde wel meer zoo iets, — het kwam door de stilte, die suisde in de kamer. Toen zei ze luid „ik ga dan maar,” en legde meteen haar breiwerk neer.

„Waarheen?” vroeg haar moeder.

„Naar de van Trichts, en —”

„O.”

„En — juffrouw Bertha?”

„Ja, dat hadden we toch afgesproken”.

„Ja” Haar vader keek even op van zijn krant. „Er ligt sneeuw, ” zei hij.

„Ja.” Ze vond het onnoodig, meer te antwoorden: het was nu immers beslist, ze zou gaan.

„Je kunt ook best tot morgen wachten,” zei haar moeder dan — „Woensdag is misschien wat vroeg.”

„Morgen is het Donderdag.”

„Och ja, Donderdag is misschien wat laat, ga dan maar.” Lize, blij dat dit verzet zich zoo spoedig neergelegd had, ging.

Komend uit de grauwe, lauw-warme gang, leek het haar buiten heel licht en tintelend vries-koud. Onbeweeglijk was de wijde luchtzuil tusschen de witte sneeuw en den donkerblauwen hemel. Wat verderop joelden kinderen, spelend in de sneeuw.

In snelle pasjes, door kleine tevredenheid wat nuffig doend, liep Lize voort, de sneeuw piepend samenpersend onder haar voeten. Wacht, ze zou het plantsoen doorsteken, en dan zoo, de Parkstraat langs. 't Was of er niemand nog geloopt had in het plantsoen; onbevlekt, gelijkmatig ruig van oppervlak was de sneeuwlaag. De hooge boomen droegen de sneeuw als een sieraad, de kleine struiken als een te zwaren last, zooals een wereldsche vrouw een edelsteen draagt, waarmee een kind verlegen is. Lize was blij even uit te zijn, blij met haar gedachten aan de boodschap die ze ging doen: menschen te eten vragen voor Zondag. Ze liep met een kleine omweg naar het huis van de van Trichts; alles was zoo dicht bij elkaar en als ze hen niet thuis trof, zou het haar toch al minstens een half uur schelen. Maar Cato van Tricht deed haar zelf open en noodde haar boven te komen, als altijd, niet bijzonder hartelijk maar ook heelemaal niet stug, dacht Lize.

De van Trichts waren jonge menschen, een jaar geleden getrouwd, toen hij zijn vaste benoeming aan de Burgerschool kreeg. Alle twee uit den Haag afkomstig, voelden ze zich vreemdelingen in de kleine stad, zij